

βερνήσεως και άνυπομονεί ότι δέν τόν έθεσαν εΐς τήν ράχιν τούς νέους του φόρους.

Μόνον βασιλέα έχομεν· αΐ προετοιμαζόμεναι διὰ τὰ άνάκτορα κωμωδίαί, χοροί, άσματα δέν άφίνουσι καμμίαν περι τούτου άμφιβολίαν. Άλλ' ό βασιλεύς βασιλεύει και δέν κυβερνά, τούτ' όπερ μεθερμηνεύομενον, έάν ή κυβέρνησίς του εΐναι μηδενική, ή Μεγαλειότης του εΐς ουδέν ευθύνεται. Έχομεν λοιπόν εΐς τόν κυβερνητικόν βαρόμετρον θερμοκρασίαν μηδέν. Καί· εΐξεύρετε τί σημαίνει τó μηδέν αυτό όταν ένας λαός φθάση μέχρις αυτού, χωρίς νά εΐναι μηδενιστής, χωρίς νά ήναι άνατροπεύς, χωρίς νά ήναι δημιουργός; Σημαίνει άκινήσιν, σημαίνει θάνατον, σημαίνει παντελῶ τών νεύρων παράλυσιν, σημαίνει παγεράν ψυχραιμίαν, σημαίνει τῆς ψυχῆς νέκρωσιν, σημαίνει μηδενισμόν!

Τίς τώρα θά συλλάβῃ τόν πάσχοντα αυτόν λαόν από τῆς κόμης και θά τόν άνατινάξῃ, και θά τόν εξαγάγῃ από τῆς νεκροφανεΐας αυτού; ό κ. Τρικούπης; Άλλ' αυτός κρατεΐ ήδη τρία ύπουργεία από τῆς κόμης και προτιμᾷ νά τίλῃ τήν ιδίαν του κεφαλήν παρά νά άφήσῃ τήν τριπλήν αυτού τρίαίαν. Ό κ. Κουμουνδούρος; άλλ' αυτός συνήψε πρό πολλού τόν περι ύπάρξεως άγώνα κατά του 'Ηλίου κ. Πύργα και τών λοιπών δορυφόρων τῆς Ιατρικῆς έπιστήμης, από του όποίου δύσκολον νά εξέλθῃ νικητής!

Ό κ. Δεληγιάννης δέν δύναται νά προσφέρῃ τι εΐς τήν άτονικήν αυτήν τών πραγμάτων κατάστασιν, διότι και αυτός; και οΐ ήμέτεροι έάν ύποβληθώσιν εΐς έγκραθητέρα, θά άποδειχθῇ ότι πάσχουσιν από πυκιμίαν, ή από σουμάδαν του αίματος.

Και παρέρχονται οὕτω αΐ ήμέραι και αΐ έβδομάδες και σχεδόν οΐ μήνες χωρίς νά νοούμεν ότι έχομεν κυβέρνησιν, ένῶ έχομεν πρωθυπουργόν, χωρίς νά έχομεν βουλήν ένῶ έχομεν Πρόεδρον τῆς βουλῆς, χωρίς νά φαινόμεθα κράτος;

ένῶ έχομεν βασιλέα, χωρίς νά δεικνύομεν τουλάχιστον σημεΐον ζωῆς ένῶ τρώγομεν κατά κόρον και πίνομεν και ξεφαντόνομεν άφ' ένός και φορολογούμεθα άφ' έτέρου πρός έπίτευξιν του Ισολογισμού.

Μουζικός,

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ή Έταιρία τῆς Υγιεινῆς ενετείλατο εΐς τόν κ. Πρόεδρον ή τόν Γραμματέα — δέν ξεύρομεν ποίος τών δύο λαλεΐ — νά δημοσιεύσῃ μίαν "Εκθεσίν τις *en mia ton mallon anaγινωσκομένων* έφημερίδων. Οΐ δέ κύριοι αυτοΐ τήν δημοσιεύσιν εΐς τόν *Αΐωνα*. Άλλ' άγνοούσιν άρά γε ότι ή μάλλον άναγινωσκομένη έφημερίς εΐναι ό *Παληάνθρωπος* του κ. Ίωάννου Βερβέρη; ή αΐ *έπτά χιλιάδες Αθηναίων* όσοι άναγινώσκουν τόν *Παληάνθρωπον* εΐναι γαϊδούρια, κατά τόν κ. Σούτσον ή τόν κ. Χασιώτην;

Δέν δύναται νά εΐπωσιν ότι ό *Παληάνθρωπος* εΐναι σατυρική έφημερίς διότι τήν μόνην ιδιοτητα ήν ή Έταιρία έθεσαν εΐς τούς έν λόγῳ δύο Κυρίους εΐναι ή ιδιότης τῆς *mallon anaγινωσκομένης*. Δέν προσέθεσαν δέ ουτε τó αν γράφεται σχολαστικά, ή αν γράφεται δημοτικά, ή αν ένασχολῆται κατά τὰ 2/3 με τούς Γάλλους και μόλις τó 1/3 με τούς Έρωμούς. Άλλά και τούτο αν προσβάλουν, πάλιν και μεταξυ τών λεγομένων σπουδαίων — διατί λέγονται, τó άγνοούμεν — ή μάλλον άναγινωσκομένη έν Αθήναις δέν εΐναι ό *Αΐων*, αλλά ή *Νέα Έφημερίς*, ήτις πωλεΐ ύπερ τὰ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε άριθ. 407)

"Ελεγε πρός έαυτήν ότι προτίθεται νά ζητήσῃ και λάβῃ συγγνώμην παρ' αυτού, τó ύστατον. Περι τούτου έβεβαΐουν και τήν Φηλικίτην, ήτις δέν τήν έπίστευε. Διότι ευρίσκετο έν τιαούτῃ ψυχολογική καταστάσει, ώστε εΐχεν άνάγκην νά διαβεβαιώσῃ τούς άλλους, ίνα πείσῃ έαυτήν. Καί όμως ουδέτερον κατώρθου.

Άλλά παρά πᾶσαν προσδοκίαν ό Σανούτος δέν ήλθεν όλην τήν ήμέραν. Συνέπεσεν ή ήμέρα εκείνη νά ήνε ήμέρα έπιθεωρήσεων, λογαριασμών, πληρωμών και παντοίων διευθετήσεων έν τῷ στρατῷ και τῷ στόλῳ. Ό Σανούτος τήν έδαπάνησεν όλην εΐς τὰς εργασίας ταύτας. Έκάλεσε τόν Μαυρον και τῷ παρήγγειλεν ίνα πέμψῃ τινά πρός τήν ήγουμένην, όπως τῇ αναγγείλῃ ότι τήν νύκτα έμελλε νά ύπάγῃ

εΐς τόν Άγιον Κοσμάν. Άλλ' ό Μαυρος ήμέλησεν, ή ίσως δέν έπροθυμήθη νά φροντίσῃ περι τούτου. Άλλως δέ γνωρίζομεν ότι πρός τόν Σανούτον μάλλον ψυχρῶς δέκκετο.

Οὐδέν ήπτον ή Αύγουστα περιέμενε μέχρι βαθείας νυκτῆς και εΐχε παρακαλέσει τήν ήγουμένην νά δώσῃ έντολήν πρός τήν θυρωρόν, όπως άνοίξῃ τὰς πύλας πρός τόν Σανούτον, εΐς οϊανδήποτε ώραν τῆς νυκτῆς και αν ήθελεν έλθῃ.

Ό Σανούτος έμεινεν έπί έπτά ώρας έπί τῆς ναυαρχίδος. Περι δέ τήν δείλην επανήλθεν εΐς τó κατάλυμά του, και προσκαλέσας τόν Μαυρον, τόν ήρώτησεν.

— "Εστειλες εΐς τόν Άγιον Κοσμάν νά εΐδοποιήσῃς όπως σοΐ εΐπα;

— "Εστειλα, απάντησεν ό Μαυρος, όπως εΐψεύδετο προχειρότατα.

Και καταβιβάσας τήν διμυλῶδη αυτού μορφήν, εκινήθη, όπως εξέλθῃ. Άλλ' ό Σανούτος, όπως εφάινετο κατεχόμενος ύπό σταθεροῦ τινός διαλογισμού, τῷ εΐπε:

— Μείνε.

Και ό Μαυρος έμεινεν.

— "Ακουσε, Μαυρε" εΐπεν ό Σανούτος: θέλω νά σοΐ εΐπω κάτι πολυ σπουδαϊον.

— Πολυ σπουδαϊον; εΐπεν ό Μαυρος δικστέλλων τὰ χείλη.

Ό Σανούτος, βλέπων άτενωῶς, παρετήρησε τούτο, και εΐξευρεν ότι εΐναι σημεΐον ειρωνίας. "Όπως δείξῃ ό Μαυρος

1800 φύλλα ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ ὁ Αἰὼν κάτω τῶν ἡμίσεων. Καὶ τῆς Παλιγγενεσίας δὲ ἡ κυκλοφορία εἶναι μεγαλειτέρα τοῦ Αἰῶνος. Αὐτὰ βεβαίως θὰ ἦσαν ἐν γνώσει τοῦ εἰδικοῦ εἰ τὰς μικροσκοπικὰς μελέτας κ. Χασιώτου· ἀλλὰ ξέρετε τί; ὁ κ. Σούτσος εἶναι φαναριώτης· ὁ δὲ Αἰὼν θεωρεῖται ἀριστοκρατικός. Λοιπὸν θὰ ξέπεφτε φαίνεται ὁ φαναριωτισμὸς του, ἐὰν ἡ ἔκθεσις ἐδημοσιεύετο εἰς ἄλλην παρὰ τὸν Αἰῶνα ἐφημερίδα. Καὶ ξέρετε τί θὰ πῆ ἀριστοκρατικὴ ἐφημερίς; Νὰ ὀμιλῇ ὅλο περὶ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, καὶ σπανιώτατα περὶ Ἑλλάδος, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται νὰ πανηγυρισθῶσιν οἱ Ὁμογενεῖς ὡς Ἐθνικὴ Εὐεργέται καὶ ἄμειστοι διάδοχοι τοῦ Τζαβέλα καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη. Πῶς δὲν γράφεται καὶ γαλλιστί! Τώρα μάλιστα τοῦ βγήκε καὶ νέος φωστὴρ γαλλομαθῆς, ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Νεγροπόντη Γιανγκάκης, ὅστις γαλλιστί ἀντεπεξέρχεται ἐν τῇ Ἐφημερίδι κατὰ τοῦ κ. Σιβίνη!

Ἐν Μικροπούλῳ τῆς προάλλαις ἀνευρέθη ἀρχαία λάρναξ μαρμαρίνη μὲ τὸν σκελετὸν ἐντός. Ὁ σκελετὸς ἐρρίφθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους καὶ ἡ λάρναξ ἐχρησίμευσε διὰ γούρνα. Δὲν ἔπρεπε τ' ἀνευρισκόμενα ἀρχαία κρανία νὰ φυλάσσονται εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον δι' ἀνθρωπολογικοὺς σκοποῦς, διὰ καταμετρήσεις καὶ ἄλλα;

Μετὰ τὸ μανιφέστον τοῦ Ἱερωνύμου ἐν Παρισίοις, ὁ κ. Ἐτεξ ἔτεκε καὶ ἐν Ἀθήναις παρεμφερὲς μανιφέστον πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ κ. Ἐτεξ ὑπὸ τὴν τριπλῆν ἰδιότητα τοῦ γλύπτου, τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ τοῦ ζωγράφου ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τὰ αἰσθητά τῆς χαριστοδότης Ἀνάσσης, παρ' ἧς ἐξαιτεῖται νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν μισὸν Παρθενῶνα εἰς τὴν Ἀκρόπολι ἀπὸ

τοῦ Λονδίνου ὅπου τὸν εἶχε μετακομίσει ἄλλοτε ποτε ὁ λόρδος Ἐλγιν.

Τὴν πρὸς τὴν Βικτωριαν ἐπιστολὴν τοῦ ὁ κ. Ἐτεξ ἔγραψεν ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος, ὁπόθεν καταβάς μετέβη παρῶτα εἰς τὰ καταστήματα Α. Κορομηλά καὶ τὴν ἐτύπωσε γαλλιστί.

Εἶναι διηρημένη εἰς μικρὰ μικρὰ παραγραφάκια, ἕκαστον τῶν ὁποίων δύναται τινὲς ἐκλάβῃ καὶ ὡς ποιητικὰς στροφάς, ὅλα δὲ μαζὴ ὡς ποιητικὸν ντελίριο. Ἐν αὐτῇ κάμνει λόγον περὶ τοῦ ὠραίου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, ἐνθυμίζει εἰς τὴν Βικτωριαν ὅτι ὑπῆρξε μήτηρ, ἀδελφὴ, θυγάτηρ· ἀποκαλεῖ τὸν Παρθενῶνα ἀριστοῦργημα ἀριστοῦργημάτων, ἄγχιον τῶν ἀγίων, ἄσμα ἀσμάτων, καὶ ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε ἄλλο πρόχειρον ὄνομα νὰ τοῦ δώσει καταλαμβάνεται ὑπὸ συγκαλιώσεως καὶ ποιεῖ καὶ κλαλεῖ.

Ἔως ἐδῶ νομιζομεν ὅτι ἀκούετε στροφάς τοῦ Παράσχου, μὲ τὸ αὐτὸ πῦρ, τὸ αὐτὸ αἶσθημα, τὴν αὐτὴν ἀκόμη ὀνοματεπωνυμίαν. Ἄν τώρα ὁ εὐλογημένος Ἐτεξ ἐλάμβανε ὀλίγα πετραδάκια, τὰ ἐλάμβανε μάλιστα ὅλα, ἀπὸ τοὺς δρόμους μας, θὰ συνεπλήρωνε—καθὼς λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς μας—τὸν Παρθενῶνα, ἀπαλλάσσω οὕτω καὶ ἡμᾶς ἀπὸ φοβερᾶς ποδालγίας καὶ τὴν Βικτωριαν ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς μετακομίσεως τόσο Παρθενῶνος.

Ὁ Βαρδάκης εἶναι εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων εὐεργετῶν τοῦ Ἐθνους.

Παρὰ τὸ ὁμώνυμον Λύκειον τὸ ὅποιον ἐκτίσθη διὰ τῶν χρημάτων του καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας εἶναι ἐστημένη πρὸ πενταετίας... μία παράγκα (ὅλοι ἐπεριμένετε ὁ ἀνδριάς του) ξυλινὴ, σεπηπιῦα σχεδὸν, ἀποκλίνουσα διὰ νὰ καταρρεύσῃ κτλ. κτλ.

Περὶ τῆς παράγκας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ἡ πολυχρονιότης

ἀπορίαν ἢ θαυμασμόν τινα, συνείθιζε νὰ διαστέλλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄχι τὰ χεῖλη.

— Δὲν πείθεσαι, βλέπω, εἶπεν ὁ Σανούτος.

Ὁ Μαῦρος οὐδὲν ἀπήντησε.

— Θέλω νὰ σοὶ εἶπω ἐν πρᾶγμα, ἐπανέλαβεν ὁ Σανούτος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶσαι δυσηρεστημένος κατ' ἐμοῦ, καὶ ἴσως ἔχεις πολλὰ δίκαια. Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ δώσω εὐκαιρίαν νὰ ἱκανοποιηθῆς, καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ προκειμένη περίστασις. Θέλω νὰ σοῦ ἐκριζώσω τὴν μνησικακίαν. Ἐγὼ, ἂν θέλω νὰ σὲ βλάψω, εἶμαι καὶ τώρα ὁ ἰσχυρότερος ἐκ τῶν δύο μας, καὶ ὁπόταν ἀποφασίσω, δύναμαι νὰ διατάξω νὰ σὲ κρεμάσουν, ἂν μὲ ἐνοχλῆς. Ἄλλὰ ποτὲ δὲν θὰ πράξω τοῦτο. Προτιμῶ νὰ σοὶ δώσω στάδιον ἐνεργείας τοιοῦτον, ὥστε νὰ εὐχαριστηθῆς, φίλε Μιρχάν. Καὶ ἂν καὶ πάλιν ἐξακολουθῆς νὰ ἀντιπαθῆς κατ' ἐμοῦ, εἶσαι ἐλεύθερος. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ σκεφθῆς καλλίτερον καὶ δὲν θὰ θελήσῃς ποτὲ τὸ κακὸν μου.

Ὁ Μαῦρος ἐσίγα.

— Διὰ τοῦτο σοὶ δίδω αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μὲ δοκιμάσῃς, Μιρχάν, ἐπανέλαβεν ὁ Σανούτος. Διότι βεβαίως θὰ παραπονήσαι ὅτι δὲν σοὶ ἐπέτρεψα ποτὲ νὰ μὲ δοκιμάσῃς, καὶ ἐσχημάτισες ὅποιανδήποτε γνώμην περὶ ἐμοῦ μόνος σου. Ἄλλ' ἡ γνώμη σου αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη, τόσον, ὅσον ἡ περὶ σοῦ ἰδική μου εἶναι ὀρθή. Διότι ἐγὼ σ' ἐδοκίμασα καὶ σὺ δὲν μ' ἐδοκίμασες.

Ὁ Μαῦρος δὲν ἐφαίνετο πεισθείς.

— Τί λέγεις πρὸς ταῦτα; τῷ εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Δὲν θέλω νὰ εἶπω ψεύματα, ἀπήντησεν ὁ Μαῦρος.

— Καλὰ. Χαίρω διότι εἶσαι εἰληκρινὴς πρὸς ἐμέ. Δι' αὐτό σου τὸ προτέρημα σοὶ ὀφείλω μεγαλειτέραν εὐγνωμοσύνην παρὰ δι' ὅλας τὰς πρὸς ἐμὲ ἐκδουλεύσεις σου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Λοιπὸν τώρα, εἶπέ μοι, εἶσαι πρόθυμος νὰ πράξῃς ὅ,τι σοὶ εἶπω;

— Εἶπέ μοι πρῶτον τί εἶναι.

— Εἶναι κάτι, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἦναι ὑπηρεσία πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ ἦναι τιμὴ διὰ σὲ ἂν τὸ κατορθώσῃς.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Μαῦρος ἔδειξεν ἐλαφρὰν διαστολὴν περὶ τὰ βλέφαρα. Ὁ Σανούτος εὐχαριστήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης.

— Εἶπέ μοι, ἔχεις ἀνθρώπους εὐφρεῖς καὶ δραστηρίους, οἵτινες νὰ δύνανται νὰ κάμωσιν ἐν τόλμημα;

— Ποῖον τόλμημα;

— Ὅθ' σοὶ εἶπω.

— Ἐχω, τὸν Καρτάτσιν.

— Τὸν γνωρίζω, ἄλλον;

— Ἐχω τὸν Σκιάχτην.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Σκιάχτης;

κατέστησε μυστηριώδη, ἢ δὲ παράδοσις μυθωδῶς ἠλλοίωσε καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀνιδρύσεώς της καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐστήθη ἐκεῖ, πολλὰ λέγονται.

Λέγουσιν τινες παραδείγματός χάριν, ὅτι ἡ παράγγα αὐτὴ ἀνηρπάσθη ἀπὸ τὸν Πειραικὸν δρόμον εἰς τοῦ μέσου τῶν λοιπῶν συναδέλφων της ὑπὸ ἀνεμοστρόβιλου καὶ ἐποποθετήθη παρὰ τὸ Βαρβάκειον: Λέγουσιν ἄλλοι ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει μέγα πεντελικὸν μάρμαρον προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ, ὡς ἀνδριάς τοῦ εὐεργέτου. Πολλοὶ ὅμως διηγούνται — ἐννοεῖται οἱ δεισιδιμονέστεροι — ὅτι ὁ Βαρβάκης θεᾶται περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐξερχόμενος τῆς παράγγας ἐκείνης κρατῶν σφικτὰ σφικτὰ τὴν μύτην του ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς οὐρικῶν ἀναθυμιάσεων, διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα καθαρόν.

Ὅπως δὴποτε καλὸν θὰ ἦτο νὰ λύσωσι καὶ μάλιστα νὰ καταλύσωσι οἱ ἀρμόδιοι τὴν μυστηριώδη παράγγαν ἢ νὰ γράψωσι ἐπ' αὐτῆς: **Βαρβάκειον οὐρητήριον**, πρὸς τιμὴν τοῦ εὐεργέτου ὑπο τῆς νεωτέρας ῥωμαιοσύνης.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Νεγροπόντης ὑφ' ἰκανῶν ἀκολουθούμενος δημοτίμων, ἠγόρασε μεγάλην ἐκτασιν γηπέδων κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς θέσεως «Πινακωτὰ» πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τοῦ Λυκαβητοῦ μέρος. Εἰς τὰ γηπέδα ταῦτα συμπεριλαμβάνονται βουνά, χαράδραι, κλιτύες. Ὁ περιφανὴς κερδοσκόπος, ἀλλ' ὄχι καὶ μονομάχος, ἐλπίζει ὅτι ἡ πόλις πρὸς τὰ ἐκεῖ τρεπομένη θέλει ἀποδώσει εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς κληρονόμους, πολλαπλάσιον τὸ κατὰβληθὲν κεφάλαιον. Ἡ θέσις ὅμως εἶναι καὶ ἀπεριγράφτος, καθὼ ἀθέατος οὐδαμῶθεν. ἂν δὲν μεταβῆ τις ἐπὶ τόπου, ἢ μᾶλλον ἂν δὲν εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Εἶναι χόνα πανταχόθεν κατὰκλειστος: τελείως δὲ ἐξοφλισμένη κατὰ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου, ἐξαπλοῦται ὡς ὁ διάβολος ἄπνους ὑπὸ τοὺς ποδας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

καὶ τῶν περικυκλούντων αὐτὴν ἄλλων λόφων καὶ κρημνῶν. Ἡ περικαλλὴς τῶν Ἀθηνῶν πεδιάς, οὐδεμίαν ἔχει νὰ προσφέρῃ ἄλλην θέσιν ὡς αὐτὴν κατάλληλον διὰ σφαγεῖα, νοσοκομεῖα καὶ φυλακάς. Ἐκεῖ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει κατὰ τὰς 11 π. μ. καὶ δύει κατὰ τὰς 4 μ. μ. ὡς ὀπισθεν ὑψηλοῦ καὶ ἐγγύς τοίχου. Ἄν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χωθῆ ποτε ἐκεῖ μέσα, θὰ τρωγλοδυτήσῃ καὶ τὰ τέκνα τῶν οἰκιστῶν θέλει τὰ κολαφίσει ὁ Γρατζιάνης. Κατάρτος εἶναι ἡ ἀρμολογία ἀρχὴ ἂν δὲν ἐπέμβῃ.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Θ. Ψύγας, ἠγόρασεν ἐν τῇ παραλίᾳ Δαφνίου γήπεδον ὅπως ἀνεγειρῆ ἐξοχικὸν οἶκον. Δὲν ζητοῦμεν παρὰ ἀφορμὴν ὅπως καὶ πάλιν ἐμιλήσωμεν περὶ Δαφνίου καὶ φωνάζωμεν πάλιν ὅτι δὲν ἔχουν αἱ Ἀθηναὶ ἄλλην ἐξοχὴν. Θάλασσα, δάσος, βουνά καὶ τὸ ἀριστον καὶ ὑγιεινότερον τῶν νερῶν τῆς Ἀττικῆς. Ὅσαίς βλέπομεν, καὶ πράττομεν τοῦτο ὅσον συχνότερα δυνάμεθα, τὴν περικαλλῆ ἐκείνην παραλίαν, τὸ δάσος τοῦ Σκαρμαγκαῖ, τὸν κόλπον τῆς Ἐλευσίνας καὶ τὰ ὄρητοῦντα αὐτὸν γλαφυρότερα βουνά, ἀποροῦμεν μὲ τὴν πεζότητά τῶν τρεπομένων πρὸς τὰς ξηράς καὶ μονοτόνους τῆς Ἀττικῆς μεσογειοῦς ἐξοχάς. Λιατὶ νὰ μὴ ἀγαπῶμεν καὶ ἡμεῖς τὴν θάλασσαν ὡς ὅλοι οἱ παράλιοι λαοί; Αὕτη μόνη ἐγγυᾶται καὶ παρέχει τὴν ὑγιεινὰ καὶ ποικιλίαν. Τρέμω τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν κλεισούρα τῆς Πεντέλης καὶ δὲν ἔχω τί νὰ κάμω εἰς τὴν Κηφισσιὰν ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας περιέλθω καὶ καταπίω τὸν πλάτανον καὶ τὴν στέρναν τοῦ Θεοδορίδου καὶ Πολυχρόνη. Θέλω τὴν θάλασσα ὅπου καθ' ἡμέραν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἔχει καὶ νέον κάλλος ἐνώπιόν μου, ὅτε μὲν γελῶν ὅτε δὲ ὀργίλον, ἀλλ' ἀείποτε ἀποπνέον ἐπὶ τῶν πευκῶν τὴν αὔραν τοῦ ἀπείρου καὶ τῆς ὑγείας.

— Ἰδοὺ λάβε τοῦτο.

Καὶ ὁ Σκουῦτος ἔδωκε πρὸς τὸν Μαῦρον περγαμηνὴν τινὰ φέρουσαν τὴν ἐπίσημον σφαγεῖδα τῆς Βενετίας.

— Μὲ τοῦτο θὰ σὲ ἀναγνωρίσωσι.

— Τὸ εἰζεύρω, εἶπεν ὁ Μαῦρος διπλώσας τὸ ἐγγράφον καὶ θέσας αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον του.

— Καὶ κανεὶς νὰ μὴ μείνῃ, εἶπα, εἰς τὰς γαλέρας: ἐκτὸς ἂν ἔχῃ κανένα ἐχθρόν.

— Δὲν ἔχω κανένα, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Καὶ νὰ φροντίσῃς νὰ ἐτοιμάσῃς ἑνωρὶς ἐμπρηστικὰς ὕλας.

— Ἐμπρηστικὰς ὕλας;

— Ναί. Λαδία, πίσσαν, ἀσφαλτον, ῥητίνην, καὶ ὅ,τι ἄλλο εὖρης.

— Καλά.

— Τὰς ὕλας ταύτας νὰ κρύψῃς εἰς μέρος τι γνωστὸν εἰς μόνον σέ.

— Πολὺ καλά.

— Καὶ νὰ μὴ εἴπῃς εἰς κανένα περὶ τίνος πρόκειται.

— Βέβαια.

— Εἰπέ μόνον, ἐκ μέρους μου, ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα, καὶ ὅτι θὰ μοὶ κάμουν μεγάλην ὑπηρεσίαν.

— Ἐσο ἴσχυος.

— Καὶ δύνασαι νὰ τοὺς ὑποσχεθῆς ὅποιανδήποτε ἀμοιβὴν ἐκ μέρους μου, μέχρι πεντακοσίων φλωρίων.

— Ἐχει καλῶς.

— Σοὶ δίδω πληρεξουσιότητα.

— Καλῶς.

— Καὶ ἀφοῦ φροντίσῃς νὰ ἦναι μετριῶς μεθυμένον, τοὺς λέγεις νὰ σὲ περιμείνουν καὶ τοὺς ἀφήνεις εἰς καπηλεῖόν τι, περὶ τὸ μεσονύκτιον.

— Νὰ τοὺς ἀφήσω;

— Ναί. Καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ μ' ἀνταμώσῃς.

— Ἐδῶ;

— Ὅχι.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ μοναστήριον.

— Ποῖον μοναστήριον;

— Τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ.

— Ἡ αὐθεντία σας θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ;

— Ναί. Δὲν σοὶ εἶπα ὅτι θὰ ὑπάγω τὴν νύκτα ἐκεῖ;

— Ναί, τὸ ἐλησμόνησα.

— Ἐλα λοιπὸν νὰ μ' ἀνταμώσῃς. Κτυπᾷς τὴν θύραν, καὶ θὰ σοὶ ἀνοίξουν, ἂν εἴπῃς τὸ ὄνομά μου.

— Καλῶς.

— Θὰ εἶμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν πιθανῶς. Διότι θὰ ἦναι ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς τῶν καλογηρῶν. Εἰσέρχεται ἐκεῖ καὶ μ' εὐρίσκει.

(Ἀκολουθεῖ)

Μισοίμ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ὁ Δε-Κάστρος ἐρωτᾷ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Κουμουνοῦρου.

- Ἔ! τί κάνει ὁ γέρονς.
- Τί νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο εἶναι.
- Κρίμα στὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔτρωγα ἐκεῖ τόσα γλυκά!!

Ὁ ὑγιονομικὸς σύλλογος ἐν Γενεύῃ προέβη τελευταίως εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ εἶδους τῶν θανάτων οἵτινες ἐνσκήπτουσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατῶν: εὔρε δὲ ὅτι ἐν Αὐστρία καὶ Γερμανία ἐπικρατεῖ ἡ αὐτοχειρία, ἡ φθίσις καὶ εὐλογία, ἐν Ἰταλία καὶ Ἀγγλία ἐπιπολάζουσιν οἱ πυρετοὶ καὶ ἡ φθίσις, καὶ ἐν γένει τὰ νοσήματα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἐν Γαλλίᾳ οἱ τυφοειδεῖς πυρετοὶ, ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι...οἱ μανιώδεις προβιθασμοί.

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΛΟΥΖΙΝΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ.

Κόραξ. ἐπόπτης τῶν δεινῶν σου, ἠδύνατο νὰ σοὶ προσφωνήσῃ **κρα κρα**, βλέπων σε ἐκτάδην **ψοφῆμι** ἐπὶ τῆς συνταγματικῆς μάνδρας τῆς ὀδύνης σου.

Ἄλλοις τις ὅμως ἐν τοῖς παθήμασί σου διαγιγνώσκει **λα-θροχειρίαν**.

Ἡ τύχη σου κεῖται ἐν τῷ **ποδί** σου. Ἡθέλησας **ὄρνθα**

τοὺς ὑπηρετάς σου, καὶ τοὺς ἀνάγκαις ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν καλπῶν σου διαμεριζομένους ὡς **σκύλους** τὰ σπλάχνα σου. Ἐκτεινον τὸν πόδα σου καὶ **κλώτσα!** Ὁδοντοκρατοῦν ὡς κόκκαλον τὸν προὔπολογισμόν σου!

Ἡδύνεσαι ῥοκανίζων σεαυτὸν, καθὼς ἐγὼ ἠδύνομαι ῥοκανίζων τὴν μυθικὴν μου γλῶσσαν. Ἡ κοινοβουλευτικὴ συναλλαγὴ, τὸ ῥουσφέτιον καὶ ὁ τραμπουκισμὸς εἶναι τὸ ὄρος τῆς πολιτείας σου, ἡ δὲ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ, ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ, ἐναλλάξ ἐντὸς, καὶ ἐναλλάξ ἐκτὸς χρεωκοπία, εἶναι αἱ πεδιάδες σου.

Ἐπολείπεται μετὰ τοῦτο κουκοῦτσι μυαλό; Οὐδεὶς λαὸς ὑπάρχει τόσον μέγας ὥστε νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξῃ.

Λαὸ τῆς Ἑλλάδος! Ὅσακις τὸ ἠθέλησας ἀνεχαίτισας τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρά σου προχώρησιν τῶν βουλευτῶν σου.

Καὶ νῦν, ποίησον αὐτοῖς, (καὶ ἐμοὶ) κυριοστὴν ταύτην φορὰν ἐκδήλων τὴν προαίρεσίν σου, οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσι!

Κάτω ἢ **αὐτεθνοφαγία**, ἢ **φαγοαυτεθνία** καὶ ἡ **ἔθνοφαγαυτία!**

Τὸ μέσον τοῦ ἀναφέρεσθαι ἀπέδειξε πάντοτε τί ἐστὶ ἀθνηαῖκόν βερούκοκκον!

Τί τῆς τάξεις;

Τί τῆς δίνεις;

Τ' ἀκοῦς κουμπάρα μου;

Ἡ τύχη σου ἐν τῷ **ποδί** σου

Ἐν Ἀθήναις 21 Ἰανουαρίου 1883.

Ὁ τις
Βουλευτῆς
Τροισζήνας
Λουζίνας.

— Εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις μᾶς ἔφερε τὸ πτώμα ἐκεῖνο εἰς τὴν Βενετιάν.

— Ἄ!.. ναι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ πτώμα δὲν ἦτο ἐκεῖνο, ὅπου ἐζητούμεν.

— Ἀδιάφορον. Ἦτο κάτι, τὸ ὁποῖον ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην.

— Ἦτο ἀπόδειξις μεγαλειτέρας ἰκανότητος, εἶπεν ὁ Σανοῦτος.

— Βεβαίως.

— Ἄλλον δὲν ἔχεις;

— Χρειαζόνται πολλοί;

— Πρέπει νὰ ἦναι πέντε ἢ ἕξ.

— Θὰ εὔρω.

— Ποῦ θὰ τοὺς εὔρῃς;

— Ὁ Καρτάτσος καὶ ὁ Σκιάχτης ἔχουν.

— Εἰπέ μοι, Μαῦρε, πῶς ὁ Σκιάχτης ἦλθε μαζί μας;

— Ἐγὼ τὸν ἐστρατολόγησα.

— Καὶ εἶναι ἀνδρείος;

— Τολμηρότατος καὶ σκληρότατος.

— Λοιπὸν εἶπέ, τί ἔλεγες;

— Ἐλεγα ὅτι ὁ Καρτάτσος καὶ ὁ Σκιάχτης ἔχουν ὁλόκληρον συμμορίαν. Εἶναι μία συντροφία πολὺ ἀξιότιμος καθ' ὅλα. Πίνουν ἕνα διάβολον, ἀλλ' εἰς τὸ ἔργον εἶναι τρομάρα. Πολὺ διασκεδαστικὴ συντροφία. Ἐνίοτε περῶ τὴν ὄραν μου μαζί των.

— Λοιπὸν ἀπόψε, ὅταν νυκτώσῃ νὰ τοὺς ἀνταμώσῃς, εἶπεν ὁ Σανοῦτος.

— Πολὺ καλά.

— Καὶ νὰ τοὺς προδιαθέσῃς ὅτι θὰ ἔχουν ἑκτακτον ἐργασίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

— Μετὰ τὰ μεσάνυκτα;

— Ναι.

— Διὰ ποῦ;

— Τώρα θὰ σοῦ εἶπω.

— Καλά.

— Ἄς μὴ πίνουν πολὺ.

— Ἐννοεῖται.

— Ἐργασίαν τολμηράν, ἀλλ' ὄχι καὶ δύσκολον, πιστεύω.

— Βεβαίως.

— Ἀφ' ἐσπέρας, νὰ φροντίσῃς, ἐξ ὀνόματός μου, νὰ διατάξῃς τοὺς σκοποὺς νὰ ἐγκαταλίπουν τὰ πλοῖα.

— Νὰ ἐγκαταλίπουν τὰ πλοῖα!

— Ναι.

— Δὲν ἐννοεῖται.

— Νὰ κοιμηθῶν ὅλοι εἰς τὰ καταστροφώματα, εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς ξηρᾶς.

— Διὰ τί τοῦτο;

— Θὰ σοὶ εἶπω: ψυχὴ νὰ μὴ μείνῃ εἰς τὰς γαλέρας.

— Ἐλλὰ πῶς θὰ μὲ ὑπακούουσιν;